

Suzanne Vermeer

All-inclusive

A.W. Bruna Uitgevers

Kreta, Griekenland

Ze zaten met z'n vieren naast elkaar aan de bar van het hotel. Twee stelletjes van begin twintig. Bruinverbrand en behoorlijk aangeschoten.

'Doe me er nog eentje, Sjors,' zei Teun de Graaf met al een beetje een dubbele tong. De naam van de Griekse barkeeper was op dit tijdstip een lastige horde die hij omzeilde met de Nederlandse variant ervan. Zijn wijsvinger wees nadrukkelijk naar het lege glas recht voor hem. Hij grijnsde stompzinnig. Uit zijn lichaamstaal bleek dat hij zichzelf zowel grappig als slim vond.

'Doe eens rustig aan, joh,' zei zijn vriendin Marieke op een toon die beginnende irritatie moest veinzen. Een moeilijke opgave, aangezien zij reeds aan haar vijfde ouzo nipte.

Teun sloeg theatraal zijn ogen ten hemel. 'Hoezo? Voor alles wat ik drink is betaald, hoor.' Hij klakte hard met zijn tong om zijn bewering van meer cachet te voorzien.

Hierna hief Danny Everts zijn glas. 'Lang leve all-inclusive,' brabbelde hij tegen niemand in het bijzonder. 'Boeken via internet, vliegtuig in, polsbandje om en daarna zoveel eten en drinken als je maar wilt.' Een diepe zucht volgde. 'Wat een prachtsysteem.' Zijn vriendin Esther knikte loom. Tot meer was ze nu even niet in staat. De ouzo steeg behoorlijk naar haar hoofd. Tegen beter weten in hoopte ze dat het draaierige gevoel in haar hoofd zou verdwijnen als ze rustig bleef zitten.

Teun sloeg de zojuist ingeschonken ouzo met één slok naar binnen. Hij trok heel even een vies gezicht, waarna een harde oprisping volgde.

Marieke lachte uitbundig, terwijl Esther wazig voor zich uit bleef kijken.

'Laten we die maar tellen!' zei Danny op de toon van een sportverslaggever die een voetballer een mooi doelpunt ziet scoren. Voor de zoveelste maal maakte hij een saluutgebaar naar Teun,

die in acht dagen tijd van een volstrekt onbekende tot een boezemvriend was uitgegroeid.

‘Vannacht ben ik de minnaar van jouw dromen,’ bralde Teun tegen Marieke. Jolig legde hij zijn rechterarm om haar schouder en hij kuste haar onhandig op de mond. Quasi verongelijkt duwde zij hem van zich af.

‘Na zoveel drank val jij anders direct in slaap.’

Teun legde zijn hoofd in zijn nek en begon ongegeneerd te lachen. Vijf luidruchtige seconden later trok hij zijn shirt uit en achteloos wierp hij het kledingstuk in de schoot van zijn vriendin. ‘Ik val absoluut niet in slaap. Om dat te voorkomen ga ik me eerst opfrissen.’

Danny grijnsde breeduit. ‘Je lijkt wel gek, joh. Lift in, naar die kamer sjokken...’

‘Ho, ho, ho,’ interrumpeerde Teun zijn vakantie vriend. Met zijn rechterhand maakte hij een vaag gebaar naar het terras. ‘Deze jongen gaat geschiedenis schrijven. Met een slok op sneller zwemmen dan Pieter... hoe heet die vent ook alweer... eh... Pieter van de Ratelband.’

Hij stak zijn duim op en sprintte weg. Een paar seconden later hoorde het drietal een harde bons waarop een plons volgde. Zelfs Esther proestte het nu uit. Die Teun, toch, dachten ze gezamenlijk. Altijd in voor een geintje.

Zonder dat er zelfs maar een spier in zijn gezicht vertrok, hoorde de directeur van het Apollo Hotel, Andres Diomedes, het verhaal van zijn manager aan. Hoewel Demetrius Kiriakos door de telefoon bondig en duidelijk was geweest, speelde er direct een aantal vragen door het hoofd van Diomedes. In dit soort onverkwikkelijke zaken ging het altijd om details, wist hij uit ervaring.

‘Ik vat het even kort samen,’ zei hij op zakelijke toon. Hierna knikte hij begripvol tegen zijn vrouw, die hem vanuit de deuropening duidelijk maakte dat ze op het punt stond om naar bed te gaan.

‘Een beschonken gast van het hotel rent via de bar naar het terras. Onderweg komt hij ongelukkig ten val en hij belandt in het zwembad. De door de barman gealarmeerde bewaking vindt hem op de bodem van het zwembad.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het stil, waaruit Diomedes concludeerde dat hij het voorval juist verwoordde.

‘De barman handelde volgens de regels, hij heeft echter niets van het ongeluk zelf gezien,’ ging hij verder. ‘Een gast onder invloed kan moeilijkheden veroorzaken. Het was dus een preventief telefoontje.’

Hoe het kwam dat de hotelgast in een dergelijke toestand verkeerde, liet Diomedes buiten beschouwing. Reglementtechnisch gezien was dit namelijk volstrekt irrelevant.

‘De barman belde om 23.17 uur de bewaking. Zij troffen om 23.29 uur de klant levenloos aan in het zwembad. Tussen de melding en het ter plekke zijn zitten twaalf minuten. Een behoorlijk tijdsbestek, lijkt me zo.’

‘De bewakers waren in de westelijke vleugel vanwege een echte ruzie die uit de hand dreigde te lopen,’ antwoordde Kiriakos meteen. ‘Nadat zij de heibel enigszins hadden gesust, gingen ze direct door naar het terras. Ze zagen het bloedspoor en vonden de gast in het zwembad.’

‘Duidelijk,’ bromde Diomedes. ‘Zijn er getuigen?’ wilde hij weten. ‘Geen directe. Voor zover wij na kunnen gaan, heeft niemand gezien wat er precies is voorgevallen.’

Diomedes knikte en dacht enkele seconden diep na. ‘Start de procedure,’ zei hij uiteindelijk en hij verbrak de verbinding. De directeur van het Apollo Hotel liep in de richting van zijn slaapkamer. Terwijl hij de trap opliep, namen twee zaken het voortouw in zijn gedachtegang. De gast had het vierentwintig uur per dag geldende verbod ‘verboden te rennen’ genegeerd. Verder was het reglementair vastgelegd dat gasten zich na 23.00 uur niet meer in het zwembad mochten begeven. Daarbij opgeteld dat het personeel zich keurig aan de regels had gehouden, kon hij enkel tot de slotsom komen dat het hotel in deze zaak geen enkele blaam trof. Een geruststellende gedachte.

Maart

‘Goed zo, Dennis,’ hoorde Chantal van der Schaaf Jeroen roepen. Om zijn woorden kracht bij te zetten, stak hij zijn rechterduim op. Hun zoon had echter geen oog voor deze aanmoediging. Het enige wat voor hem telde was de bal. Met zijn tong uit de mond rende hij achter een tegenstander aan die in het bezit van het speeltuig was.

‘Kom op, Max!’ riep Jeroen enthousiast. ‘Nu jij. Pak af die bal.’ Chantal zag dat de oudste van de tweeling de bal aan een helblond ventje ontfutselde. Hij liep er een paar meter mee, waarna hij hem weer naar voren schoot. Dennis draaide vliegensvlug om zijn as en rende achter de bal aan.

‘Prima pass, Max,’ zei Jeroen. ‘Die bal is voor jou, Dennis.’ Met een glimlach om haar mondhoeken zag Chantal hoe Dennis achter de bal aanging. Een inspanning die uiteindelijk tot niets zou leiden. Een verdediger van de tegenpartij was hem te snel af. Deze uit de kluiten gewassen jongen bedacht zich geen moment en ramde de bal naar voren. Dennis hief moedeloos zijn handen ten hemel. Een gebaar dat enkele seconden standhield. Hierna kromde hij zijn rug en zette het weer op een lopen. Vanaf de zijlijn leek het alsof zijn tong weer een stukje verder uit zijn mond hing.

Chantal genoot in stilte. Ze vond het prachtig om haar twee zoons zo bezig te zien. Ze hadden zoveel plezier. De jongens waren helemaal in hun element. En als haar kinderen lekker in hun vel zaten, gold voor haar hetzelfde.

‘Speel die bal eens wat sneller over, joh.’ Tegen wie Jeroen dat zei was haar niet geheel duidelijk. Waarschijnlijk ging het om Jordie, die bekendstond als een dribbelaar.

‘Hij is verliefd op de bal, mam,’ verklaarden Dennis en Max na afloop van de wedstrijd in koor. Dat gebeurde thuis op de bank, als ze samen met hun vader de wedstrijd bespraken. Analyseren,

noemden ze het. Een serieuze bezigheid waarmee alleen de mannen zich bezighielden. Haar opmerkingen in de trend van 'Jordie kan beter verliefd zijn op een meisje' werden door de analisten met verbaasde gezichten aangehoord. Alsof zij van Venus kwam terwijl het drietal zich toch echt op aarde bevond. Uiteindelijk kreeg ze hiermee de lachers op haar hand. En daar was het haar om te doen. Voetbal deed haar weinig. Een glimlach op de gezichten van haar kinderen en Jeroen was daarentegen een geschenk dat ze graag ontving.

'Feller, Max,' zei Jeroen vol vuur. 'Laat je niet zo gemakkelijk aftroeven.'

Chantal voelde hoe hij zijn rechterarm om haar schouder sloeg. Een vluchtige kus op haar linkerwang volgde. Zijn blik bleef op het veld gericht.

'Hier doen we het allemaal voor, lieverd,' zei Jeroen. Ze dacht een vleugje emotie in zijn stem te horen. De scheve grijns op zijn gezicht was echter in tegenspraak met die gedachte. 'Kijk die mannen toch eens lol hebben. Gewoonweg prachtig!'

Ondanks de gure wind die allerlei openingen in haar kleding vond, beaamde Chantal zijn woorden met een warme glimlach. Ze legde haar hoofd op zijn schouder, waarna Jeroen haar nog steviger tegen zich aan trok. 'Gaat het een beetje, pop? Als je liever in de kantine wilt gaan zitten...'

Chantal genoot nog een paar seconden van de kleine intimiteit. De vluchtige geur van zijn aftershave, een vlag van zijn lichaamswarmte die vanuit zijn stoere jack ontsnapte en haar wang streekte. Met een stille zucht tilde ze haar hoofd op en schudde ontkennend. 'Nee hoor, die kou valt best wel mee,' jokte ze. 'Het gaat prima zo.' Direct realiseerde ze zich dat op het veld jochies van negen en tien jaar in een sportshirt met daaronder een korte broek liepen. Als ze uitademden verschenen er witte wolkjes boven hun hoofd. Verhitte koppies. Geen van deze jonge voetballertjes dacht aan zoiets triviaals als kou. Tenminste, niemand liet dat blijken.

Zelf droeg ze laarzen, jeans en een gewatteerde jas. Ga je schamen, meid.

Ze kneep haar ogen samen. Het was dat er door de koude wind

was opgeblazen trok weg. Zaterdagochtend in Almere. Maart roerde zijn staart; dikke wolkenpakken kondigden regen aan. Een rilling trok langs haar rug. Wat ben je toch een koukleum, ging het door haar heen. Een aanstelster. Hierna volgde weer een kille streep die haar rug even in tweeën leek te splitsen.

Voor de tweeling was de zaterdagmorgen het hoogtepunt van de week. De grote dag waarop ze hun voetbalkunsten op een heus veld gingen vertonen. Van uitslapen kon geen sprake zijn. De wedstrijden begonnen standaard om negen uur, wat inhield dat Dennis en Max om zeven uur naast hun bed stonden. Nerveus en dus luidruchtig.

Nadat ze met veel pijn en moeite een kleinigheid hadden ontbeten, begon de voorbeschouwing van de wedstrijd. Een vast ritueel waaraan Jeroen diende deel te nemen. Met slaperige ogen maakte hij er het beste van.

‘Hé, scheids, ga eens bij Hans Anders een brilletje kopen!’ Chantal keek naar rechts, waar het luidruchtige commentaar vandaan kwam. Het verraste haar dat de man die zojuist iets naar de scheidsrechter had geroepen zo klein van stuk bleek. Hij had een bulderende stem die eerder bij een robuuste bouwvakker paste. Ze kende hem niet, dus nam ze aan dat het een supporter van de tegenpartij was. Misschien wel de vader van het ventje dat op de grond zat en een pijnlijk gezicht trok.

Nadat ze een betere blik op het geblesseerde voetballertje had geworpen, sloeg haar moederhart twee slagen over. De tegenstander van haar kinderen was ineens een jongetje dat pijn aan zijn been had. Een fragiel ventje dat nu het liefst om zijn moeder zou roepen. Het scharlaken rood van zijn shirt vervaagde tot marineblauw. De kleur waarin Dennis en Max speelden. Door met haar ogen te knipperen verjoeg ze de minitrance. Ze stond weer met beide benen in de polderklei van Almere, en alle spelertjes droegen de originele clubkleuren. Met ‘niet zo zwaar op de hand. Het valt allemaal wel mee’, corrigeerde ze zichzelf zonder dat iemand het hoorde.

De trainer van de tegenpartij rende het veld in. Hij knielde naast het mannetje en wreef met een waterige spons over diens been.

‘Brr,’ verwoordde Jeroen haar gedachten. Blijkbaar was het een

wondermiddel, want het ventje stond op en nam, zij het wat moeizaam, zijn plaats op het veld weer in.

‘Zelfs een blinde kon zien dat het een overtreding was, idioot,’ becommentarieerde de man met de harde stem. Hij had het volume hiervan wel enigszins teruggedraaid. Hoogstwaarschijnlijk had dit te maken met de aanwezigheid van twee echtparen die inmiddels naast hem stonden. Ze waren onderling flink aan het discussiëren. Wat Chantal betrof mocht dit tot aan het eindsignaal doorgaan. Met je kind meeleven en hem aanmoedigen was één. Onfatsoenlijke teksten naar iemands hoofd slingeren kon daarentegen gewoonweg niet door de beugel. Sterker nog, daar had ze een uitgesproken hekel aan.

Jeroen knikte in de richting van het opgewonden standje dat aan zijn toehoorders met drukke armbewegingen iets duidelijk wilde maken. ‘Die man heeft er echt zin in op de vroege morgen,’ zei hij spottend.

Chantal grijnsde. ‘Een prima collega voor je.’

Jeroen zag hier de humor wel van in en lachte hardop. ‘Helaas ontbreekt het hem aan diplomatieke grondbeginselen,’ zei hij even later met een gespeeld, uitgestreken gezicht.

‘Typisch een antwoord van een communicatiemedewerker,’ kaatste Chantal terug.

‘Zou zomaar kunnen.’ Hij haalde nonchalant zijn schouders op en concentreerde zich weer volledig op datgene wat zich op het veld afspeelde.

Het spel lag even stil en Chantal gebruikte deze luwte in de wedstrijd om vanuit haar linkerooghoek langs Jeroen te kijken. De vaste klik stond weer bij elkaar, zag ze.

Al op de eerste dag van de competitie was er een vast groepje ouders ontstaan die altijd bij elkaar stonden. Jan en Bianca de Groot, Huub en Claudette Everstijn en Paul en Annette van Brakel konden het tijdens de wedstrijden onderling uitstekend vinden. Té goed. Op het enge af.

Halfverborgen achter Jeroen, liet ze een blik over het groepje glijden. Hoewel ze niets van heimelijk gedrag moest hebben, voelde ze zich geen voyeur. Althans, dat maakte ze zichzelf wijs. Natuurlijk hield ze anderen stiekem in de gaten. Haar verdediging

beriep zich echter op het feit dat ze hen toch moeilijk ongege-
neerd aan kon staan gapen. Dat was onbehoorlijk. Wellicht pro-
vocerend. Misschien zou het sextet denken dat zij jaloers was.
Erbij wilde horen. Of..

Jezus, mens! Hou toch op met die idiote redeneringen, bestrafte
ze zichzelf. Haar eigen stem zorgde ineens voor spitsuur in haar
hoofd. Waarom moet je toch overal een verklaring voor verzin-
nen? ging ze verder. Jij wilt gewoon lekker gluren. Nou, en? Is dat
strafbaar, of zo?

Chantal onderdrukte een glimlach. Haar obstinate ik had gespro-
ken. Soms schoot zij uit haar slof om zichzelf te corrigeren. Daar
bleef het echter bij. De woorden die meestal helder en logisch
klonken werden nooit in praktijk gebracht. Tussen zeggen en
doen lag een brede weg. Ze moest er niet aan denken om deze te
betreden. Laat staan over te steken...

Terwijl ze tussen haar oogharen door naar het zestal keek, vuur-
de Jeroen het elftal aan. 'Kom op, mannen. Niet verslappen. Blij-
ven voetballen.'

Al talloze malen had ze Jeroen dit soort algemene teksten horen
slaken. Peptalk. Ze vroeg zich regelmatig af of de jongens er beter
door gingen voetballen. Of ze het in het heetst van de strijd über-
haupt wel hoorden. Ach, het maakte verder ook weinig uit. Iedere-
en had het naar zijn zin, en daar draaide het uiteindelijk allemaal
om.

Het luidruchtige commentaar van Jeroen was voor haar geen
aanleiding om van blikveld te veranderen. In het groepje dat zij
bespiedde gebeurde meer dan op het veld. Jan was in een geani-
meerd gesprek gewikkeld met Claudette. Ofschoon de gure
wind afdwong om veel met haar ogen te knippen, zag Chan-
tal dat de twee elkaar regelmatig aanraakten. Heel subtiel. Als
je er niet speciaal op lette, was het nauwelijks waarneembaar.
Ze wilde glimlachen om deze ontdekking, maar wist zichzelf te
beheersen.

Haar nieuwsgierige blik gleed over de kleding van Claudette.
Een tastbare weergave van het karakter van de vrouw die ze
droeg. Heel geraffineerd. Zwarte laarzen met daarboven nauw-
sluitende jeans. Een lange, zwartleren jas die tot aan haar middel

openstond, zodat haar stevige cupmaat extra werd geaccentueerd. Uitdagend, zonder het te overdrijven. Regelmatig duwde Claudettes rechterhand een onwillige, bruine lok uit haar gezicht, waardoor haar slanke vingers en gemanicuurde nagels duidelijk zichtbaar werden. Het was één groot spel, wist Chantal.

Huub leek hiervan niets in de gaten te hebben. Paul en hij hadden de grootste lol. Regelmatig sloeg de een de ander op de schouders. Het leek er het meest op alsof ze onderling moppen uitwisselden.

Kijk maar uit, Huub, dacht Chantal. Misschien is jouw vrouw eveneens met een uitwisselingsprogramma bezig. Wederom wist ze haar gezicht in de plooi te houden. Toen ze zich op de smoezende Bianca en Annette wilde concentreren, werd ze door een ruwe schreeuw opgeschrikt.

‘Goal!’ Jeroen stak beide armen in de lucht en maakte een vreugdesprongetje. ‘Geweldig, Max. Wat een streep! Yes, yes, yes!’

Een donkere wolk die voornamelijk met schuldgevoel was gevuld, trok zich boven Chantal samen. Ze keek onmiddellijk recht voor zich uit, begon te klappen en toverde haar meest spontane lach tevoorschijn. Terwijl ze de blijde moeder speelde, gaf ze zichzelf ervan langs. De tirade duurde tot aan het moment dat Max zich uitgelaten aan de zijlijn meldde met in zijn kielzog een kluwen dolgelukkige medespelers. Toen hij vlak voor haar stond, wees hij nadrukkelijk naar haar. ‘Deze was voor jou, mam!’ Daarna drukte hij met zijn rechtervuistje tegen het clubembleem dat ter hoogte van zijn linkerborst zat. Een gebaar dat hij van zijn voetbalidolen had overgenomen.

‘Fantastisch gedaan, jongens,’ jubelde Jeroen. Ook hij balde zijn rechtervuist, maar zijn linkerhand wees daarentegen onverbidde-lijk naar de middenstip. ‘En vasthouden die voorsprong,’ zei hij quasi streng. Als een echte trainer die het resultaat vooropstelt. De groep jonge voetballers reageerde voorbeeldig. Gezamenlijk liepen ze terug naar hun helft.

‘Wat een schitterende goal, hè schat?’ zei Jeroen. Het enthousiasme stond in zijn bruine ogen te lezen.

‘Heel mooi,’ was het obligate antwoord dat haar als eerste te

binnen schoot. Toen de scheidsrechter floot en de tegenpartij aftrapte, nam zij zich voor om de bal geen seconde meer uit het oog te verliezen.